

1. Вимушене сходження на берег

Імлу прорізало ріпіння багатьох весел. Час від часу лунав плюскіт. Сірий туман стелився й клубочився над гладенькою поверхнею моря, заступаючи човни: було чути тільки ритмічні удари весел і приглушені лайки.

Аж ось із туману вигулькнув темний силует, що збільшувався і чорнів, доки раптом не обернувся на дерев'яний корпус бойового

човна вікінгів, з бортів якого струменіли віхтики імлі. Двадцятьоро весел розтинали воду, а сорок воїнів-вікінгів схилялися над цими важкими жердинами.

– Ніколи ще не бачив такого туману, – прошепотів вождь. Це був високий данець з величезними рудими вусами й бородою. – Щось мені це не подобається. – Він зиркнув на дозорця, який стояв на носу човна, що мав вигляд великої драконячої голови. – Де дівся флот? Де інші човни?

Дозорець обелинив пальця й підняв його вгору, немовби визначаючи напрям вітру. Тоді вдивився в імлу, зняв шолома й напорошив свої вуха, наче радар. Вуха були лапаті й червоні.

Вождь вікінгів вилаявся.

– Сіґурд – ідіот. І чого це ми поставили дозорцем дурня?

Біля нього розреготався Тостіґ.

– Та дуже просто, Ульрику. Бо Сіґурд не вміє ні веслувати, ні куховарити. Що він ще може робити? Ти ж пам'ятаєш, що сталося минулого разу, коли він сів за весло. Ми ж тоді майже годину кружляли по колу. А коли він був кухарем, то почав

варити найкраще наше м'ясо в казані з морською водою... бр-р-р! Принаймні тут з ним безпечніше.

Ульрик Чорнозуб сплюнув.

– Дивись, як він настовбурчив вуха. Що за йолоп!

Тоді він гукнув:

– Що там видно, Сіґурде?

– Багато туману, – відповів дозорець. – Ні, ні, чекайте, щось там є. Я бачу щось там, у тумані!

Ульрик Чорнозуб ухопився за щоглу. Невже вони нарешті знайшли решту бойових човнів?

– Що це? Що ти там бачиш?

– Хвилиночку, туман розвіюється. Ага! Я вже це добре бачу.

– І що це, що? – нетерпляче заревів Ульрик.

– Там унизу вода, Ульрику. Я бачу воду. Це – море!

Ульрик Чорнозуб заплющив очі й декілька разів гупнув головою об щоглу.

– Тостіґу, – простогнав він, – цей чоловік принесе нам усім загибель. І хто нас закляв отаким дурнем?

Тостіг' важко засопів, а це означало, що він уже втрачає терпець. Що-що, а втрачати терпець Тостіг' умів дуже добре. Він це робив так часто, що довів це вміння до досконалості. Він видобув свого меча, що його назвав Серцерізом, і рушив уперед. За мить уже був біля дозорця.

– Звичайно, Сігурде, ти бачиш море. Ми ж на човні. І ми посеред моря, – Тостіг' говорив це так, ніби хотів, щоб кожне слово гатило по Сігурду, як молот. – Так ось, Сігурде, якщо хочеш залишитися живим, зроби щось корисне! Вилазь на цю драконячу голову, сиди там і ні пари з вуст, аж поки не побачиш узбережжя Англії. Ти чуєш?

Кажучи це, Тостіг' мало не штрикнув Сігурда в спину своїм мечем (його гострим лезом). Сігурд підстрибнув і миттю виліз на самісіньку драконячу голову. А вже звідтам озирнувся й поглянув на Тостіг'а.

– Та я ж хотів допомогти, – заскімлив він.

Тостіг' заскреготів зубами й відвернувся до Ульрика, а Сігурд зітхнув і ще пильніше придивився до туману, що стелився

навкруги. Він був зануджений і втомлений. Уже кілька днів стояв тут на дозорі. З якогось дива йому зовсім не дозволяли сідати за весло. Хоч Сігурд завжди вважав себе чудовим веслярем.

Їхній човен був частиною великої флотилії вікінгів, що збиралися напасти на Англію. Ось уже сім днів вони були в морі, а протягом останньої доби їх огорнуло туманом. Це була якась лиха і зловісна імла, від неї всі ставали люті й роздратовані. Чомусь вони відбилися від решти флоту. І тепер оце дрейфували, самі не знаючи куди.

Сігурд вибалушив очі, придивляючись до сіратини, що панувала довкола. Настовбурчив вуха. Що це було? Він щось почув? Чувся плюскіт весел, але ж не тільки. Може, це хвилі розбиваються об берег?

Сігурд виструнчився цілим тілом, лежачи на драконячому носі. Хотів був покликати Ульрика й Тостіг'а, але ж вони тільки розсердяться.

Сігурд ще більше вирячив очі. Туман, здається, став ще густішим. Але той шум не зникав. Це явно розбивались об берег хвилі!

А отже, земля була близько – можливо, аж занадто близько. І хвилі розбиваються не просто об берег, а об скелі. Треба сказати Ульрику. Вони нарешті наближаються до землі.

– Ульрику! Тостігу! Там...

Цієї миті щось жахливо затріщало, і корабель з усього розгону вривався в низький скелястий берег.

Сігурда пожбурило, неначе з катапульти, в холодне і слизьке море.

Човном струсонувало, й той зупинився.

Ульрик зірвався на ноги й почав вигукувати команди:

– Задній хід, мерщій, повний назад, розвертатись! Повним ходом назад!

Двадцятьоро весел занурилися в море, і вікінги напружили всі м'язи, намагаючись зіштовхнути човна з каміння. Поволі велика дерев'яна посудина поповзла назад. Море невдовзі знову прийняло її в свої обійми й вивільнило з полону.

– Назад, назад! – ревів Ульрик, і човен почав набирати швидкість. – Де той ідіот дозорець?

Тостіг зиркнув на драконячу голову.

– Дуже прикро, Ульрику, але він, здається, впав за борт, коли ми налетіли на скелі.

Ульрик відкрив було рота, щоб крикнути: "Людина за бортом!" – але вчасно схаменився. Сігурд за бортом? Яка втіха! Ульрик усміхнувся.

– Повним ходом уперед, приглушити весла, – скомандував він, і бойовий човен нечутно розчинився в імлістому морі.

Сігурд почував себе невесело. Море було мокре й холодне. Він так і припускав, тож був доволі засмучений тим, що всі його припущення виправдалися. І чого їм було не вирушити з рейдом до Півдня Франції? Море там тепленьке й голубеньке. Чого їх понесло до тієї клятої старої Британії? Він витяг з-під шолома довжелезний клапоть водоростей і побрів до берега.

Сігурд зупинився на узбережжі. Холодна солоня вода стікала з-під шолома на його спину. Вона дзюркотіла йому по ногах і заливала черевики. У цьому було мало приємного. Він ступив кілька кроків, послизнувся на мертвій медузі й гепнувся навзнаки

прямісінько в кам'янисту калабаню. Величезний краб сердито цапнув його за лапате червоне вухо та й подріботів собі геть.

– Ох! – звівся на ноги Сігурд. – Якийсь невдалий день, – пробурмотів він. – Ну, залишається одне. Якщо тут більше нікому нападати на село, то мушу зробити це сам.

Він видобув свого вірного (й заіржавілого) меча, що його назвав Носодлубом, і почимчикував далі узбережжям.

Невдовзі він знайшов доріжку, яка вела вгору скелястим берегом. Сігурд навіть здивувався, що в скелі були видовбані такі гарні сходи.

Він просувався крадькома, як справжній нападник-вікінг, принаймні йому так здавалося. Ось іде бувалий воїн з мечем напоготові, лютим вогнем ув очах і мокрим ногами, що чвакають у промоклих черевиках!

Туман аж ніяк не сприяв. Усе й досі було вповите імлою, і Сігурд майже нічого не бачив. Нарешті він вибрався на кручу й рушив далі добре вичовганою стежкою. Відчував, що поблизу є якісь будівлі, хоч поки що їх не бачив. Стежка під його нога-

ми ставала дедалі твердішою. Була зроблена з чогось такого, чого йому не доводилося ніколи бачити. Сігурдове серце закалатало.

Він мало не роздушив якогось kota, що завищав і втік. Сігурд рубонув своїм Носодлубом і мало не відтяв пальці на власних ногах. Тепер він уже міг бачити будинки. Вони були величезні – значно більші, ніж він очікував. Мали міцні стіни, а у вікнах було щось таке, чого він ще ніколи в житті не бачив. Темне і лискуче.

Сігурд придивився пильніше й раптом угледів, що прямо на нього дивиться якийсь лютий воїн.

– Гар-р-р! – закричав Сігурд і рубонув того Носодлубом. Щось забряжчало, і ворог кудись пропав. Сігурд відсахнувся. Що то за дивні чари?

Туман розвіювався, і Сігурд почав зауважувати дуже дивні речі. Не міг їх навіть описати, бо йому бракувало для цього слів. Якісь штуки з колесами – так, круглими коліщатами, але такими маленькими і зробленими явно не з дерева. Були вони товстезні, чорні, а вгорі з якимись химерними візерунками.

Зненацька з'явилися два яскравих ока. Величезні білі очі, що дивилися на нього з імлі. Щось чудернацько заклацало. Очі рушили до нього. Тоді зупинилися. Знову стали наближатись.

Сіґурд відступив у тінь першого-ліпшого ганку. Його плече торкнулося чогось маленького і круглого.

– Дінь-дон, дінь-дон, дінь-дон, – щоразу, коли він рухався, біля його лівого вуха лунав цей химерний звук.

Яскраві очі підступили ще ближче. За ними рухалося щось таке імлисте з чимось таким, що клацало. Очі застрекотіли й почали віддалятися.

Сіґурд перевів дух.

– Дінь-дон, дінь-дон.

Двері за його спиною прочинилися.

Сіґурд аж підскочив і помчав геть, наче заяць. Він біг, не знаючи, куди заведуть його ті тверді бетонні стежки. Одного разу він знову побачив яскраві очі. Вони рухалися значно швидше, з сердитим ревом і прямисінько на нього. Сіґурд звернув на бічну стежку, і та химерна почвара на колесах пролетіла повз нього. Сіґурд стояв, від-

дихуючись. Треба знайти якийсь безпечний сховок.

Він пошкутильгав далі стежкою, а серце мало не вилітало йому з грудей. І тут він раптом зупинився. Прямо перед собою побачив велику картину: свій власний портрет! З вусами й бородою. З рогатим шоломом і симпатичним носом. З піднятим угору Носодлубом. Це був саме він, жодного сумніву.

Сіґурд-вікінг усміхнувся і вклонився. Унизу там були якісь дивні, безглузді літери, але Сіґурда це не турбувало. Хіба ж це не був його дім? Він буде в безпеці тут, під знаком вікінга. Вишкірився до картини, піднявся вгору сходами, відчинив двері й зайшов усередину.

Вікінг на картині, здавалось, аж підморгнув. На табличці під ним було написано:

Готель “Вікінг”

Комфортабельні номери

Звертається до пана й пані Елісів

Є вільні місця

2. Подвійне бронювання

До восьмої ранку туман цілком розвіявся, тож ніхто й подумати не міг, що він був аж таким густим. Літнє сонечко зігріло тротуари, а вивіска перед готелем “Вікінг” легенько погойдувалася на скрипучих завісах. Войовничий вікінг, що красувався на ній, не виглядав при сонячному світлі надто респектабельним. Тепер було добре помітно, що фарба в багатьох місцях облупилася. Та й сам той воїн мав якийсь жалюгідний вигляд, як і весь готель “Вікінг”.

Фарба на віконних рамах потріскалася. Рослини у квіткових горщиках прив'яли. Попід стінами назбиралися цілі купи порохи і сміття.

Пан Еліс узяв мітлу й зітхнув. І так воно було щодня. Він не знав, звідки береться той бруд, але його ніколи не меншало. Щойно два дні тому він помив усі вікна, а вони вже знову аж чорні. Чого ж дивуватися, що майже ніхто не хотів зупинитися в цьому готелі. Був пік літнього сезону – та ж готель мав би ломитися від гостей, але з дванадцяти номерів заселені були лише три.

Пан Еліс ретельно підмів передні сходи і знову зайшов у готель.

– Діти, ви вже встали? – гукнув він, поглянувши нагору, звідки почувся тупіт ніг. Він рушив до дружини – допомогти приготувати сніданок і накрити столи в їдальні.